

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: جانانان کوک
برگردان: نادر ثانی
۲۸ جولای ۲۰۲۴

سربازان اسرائیلی: زنان و کودکان عمداً مورد هدف قرار می‌گیرند!

سربازان اسرائیلی داستان ظلم وحشیانه در غزه را بازگو می‌کنند؛ داستانی که از دید مردم غربی پنهان است. افشاگران اسرائیلی می‌گویند که زنان و کودکان عمداً مورد هدف قرار می‌گیرند. از نیروهای زمینی گرفته تا فرماندهان، قوانین جنگ زیر پا گذاشته می‌شود. حملات هوایی و بمباران‌ها در غزه همچنان در جریان هستند. در آخر هفته اسرائیل حمله هوایی ویرانگر دیگری به غزه انجام داد که در آن دست کم ۹۰ فلسطینی کشته و صدها نفر دیگر از جمله زنان، کودکان و نیروهای امدادی زخمی شدند. اسرائیل بار دیگر آوارگانی را که در اثر بمب‌های قبلی خود آواره شده بودند هدف خود قرار داده و منطقه‌ای که به طور رسمی “منطقه امن” اعلام کرده بود را به میدان کشتار تبدیل کرد؛ و یک بار دیگر قدرت‌های غربی شانه‌های خود را بالا انداختند. آنها به قدری مشغول متهم کردن روسیه به جنایات جنگی هستند که نمی‌توانند نگران جنایات جنگی بسیار بدتری باشند که متحد اسرائیلی‌شان با سلاح‌هایی که آنها برایش تهیه کرده‌اند، در غزه مرتکب می‌شود. قسواتی که در اردوگاه المواسی، مملو از ۸۰ هزار غیرنظامی رخ داد، داستان پوششی معمول اسرائیلی‌ها را داشت؛ یکی از این داستان‌ها برای اطمینان دادن به افکار عمومی غربی منتشر شد که رهبران آنها جز جنایتکاران دورویی بیش نیستند، جنایتکارانی که دادگاه جهانی از آن به عنوان مرتکبین به یک “نسل‌کشی محتمل” یاد می‌کند.

مقامات اسرائیلی گفتند که در تلاش هستند به دو رهبر حماس – یکی از آنها محمد دیف، رئیس شاخه نظامی این گروه – ضربه بزنند، اگرچه به نظر می‌رسید که بنیامین نتانیا هو، نخست‌وزیر اسرائیل، از موفقیت یا عدم موفقیت این حمله اطمینانی نداشت.

هیچ‌کس در رسانه‌های غربی تعجب نکرد که چرا این دو نفر ترجیح دادند که به جای پناه گرفتن در شبکه گسترده تونل‌های حماس، خود را در یک اردوگاه موقت و شلوغ پناهجویان، جایی که در خطر خیانت یک خبرچین اسرائیلی قرار داشتند، مخفی نمایند!

یا این که چرا اسرائیل برای بیرون راندن دو نفر، شلیک انبوهی از بمب‌ها و راکت‌های عظیم را ضروری دانست؟ آیا این تعریف جدید و گسترده اسرائیل از “ترور هدفمند” است؟

یا این که چرا خلبانان و اپراتورهای هواپیماهای بدون سرنشین به حملات خود ادامه دادند تا به انسانهای مشغول عملیات نجات اضطراری که با عواقب ناشی از تخریب اولیه مرگبار برخورد می‌کردند، ضربه بزنند. آیا اطلاعاتی وجود داشت که دیف نه تنها در کمپ پنهان شده است، بلکه برای بیرون آوردن اجساد و زخمی‌های بازماندگان نیز مشغول کار شده است؟

یا این که چگونه کشتن و ناقص کردن صدها غیرنظامی در تلاش برای ضربه زدن به دو تن از حماسی‌ها می‌تواند اساسی‌ترین اصول حقوق بین‌الملل را برآورده کند. رعایت “تناسب” و “تمایز” (عملیات نظامی) ارتش‌ها را ملزم می‌کند که مزیت نظامی حمله را در مقابل تلفات مورد انتظار برای زندگی غیرنظامیان بسنجند.

انتقام کتاب مقدس

اما اسرائیل کتاب قوانین جنگ را پاره کرده است. به گفته منابعی در ارتش اسرائیل، اکنون کشتن بیش از صد غیرنظامی فلسطینی در تعقیب یک فرمانده حماس قابل‌قبول است. توجه داشته باشیم که یک فرمانده فردی است که به سادگی در لحظه مرگ به وسیله فرد دیگری جایگزین خواهد شد.

حتی اگر این دو رهبر حماس ترور می‌شدند، اسرائیل نمی‌توانست شکی داشته باشد که مرتکب جنایت جنگی شده است. اما اسرائیل آموخته است که هر چه جنایات جنگی آن علنی‌تر شود، پوشش رسانه‌ای کمتری می‌گیرد و از این‌رو خشم کمتری برانگیخته می‌شود.

در روزهای اخیر اسرائیل به چندین مدرسه سازمان ملل متحد که به عنوان پناهگاه مورد استفاده بودند، حمله کرد و ده‌ها فلسطینی دیگر را کشت. روز سه‌شنبه حمله دیگری در “منطقه امن” المواسی ۱۷ کشته برجای گذاشت.

به گفته آژانس پناهندگان سازمان ملل، Unrwa، بیش از ۷۰ درصد مدارس این ارگان – که تقریباً همه آنها به عنوان پناهگاه پناهندگان خدمت می‌کردند – بمباران شده‌اند.

هفته گذشته، پزشکان غربی که داوطلبانه در غزه کار می‌کنند، گفتند که اسرائیل سلاح‌های خود را مجهز به ترکش کرده تا حداکثر آسیب به افرادی که در شعاع انفجار گرفتار شده‌اند، برسد و البته کودکان به دلیل جثه کوچکترشان زخم‌های بسیار شدیدتری داشتند. سازمان‌های امدادی نمی‌توانند مجروحان را به درستی درمان کنند، زیرا اسرائیل از ورود تجهیزات پزشکی به غزه جلوگیری کرده است.

ارتکاب جنایات جنگی در صورتی که افکار عمومی غربی نتوانند جلوی آنرا بگیرد، هدف اصلی «عملیات نظامی» اسرائیل در غزه پاسخ به حمله یک‌روزه حماس در ۷ اکتبر است.

به همین دلیل است که طبق گفته محققان برجسته که در مقاله‌ای در نشریه معتبر پزشکی “لنست” Lancet در این ماه نوشته‌اند، در اثر حمله دوماهه اسرائیل به موجب آمار رسمی بیش از ۳۸۸۰۰ نفر جان خود را از دست داده‌اند و احتمالاً میزان واقعی حداقل چهار برابر این تعداد ثبت شده، است.

به همین دلیل است که طبق گفته سازمان ملل متحد، پاکسازی آوارهای پراکنده شده در غزه توسط بمب‌های اسرائیلی حداقل ۱۵ سال طول می‌کشد و برای بازسازی خانه‌های بقایای دو میلیون و سیصد هزار نفر ساکنین غزه - آنان که زنده مانده‌اند - به بیش از ۸۰ سال و صرف ۵۰ میلیارد دلار نیاز است.

اهداف دوگانه اسرائیل، انتقام مطابق کتاب مقدس و از بین بردن غزه بوده است - حمله‌ای نسل‌کشیانه برای بیرون راندن جمعیت وحشت‌زده غزه از کاشانه خود، انسان‌هایی که در حالت ایده آل به سمت همسایه خود یعنی مصر روانه شوند.

سیاست تیراندازی به سوی همه

شش سرباز اسرائیلی اخیراً در مورد آنچه در دوران خدمت در غزه شاهد آن بوده‌اند صحبت کرده‌اند؛ داستانی که رسانه‌های غربی کاملاً از گزارش آن کوتاهی کرده‌اند.

شهادت آنها که هفته گذشته توسط نشریه ۹۷۲ مستقر در اسرائیل منتشر شد، آنچه را که ماه‌هاست که فلسطینی‌ها گفته‌اند تأیید می‌کند.

فرماندهان اسرائیلی به نیروهای خود اجازه داده‌اند تا به میل خود به سوی فلسطینی‌ها آتش کنند. هر کسی که وارد منطقه‌ای شود که ارتش اسرائیل آن را “منطقه ممنوعه” می‌خواند، چه مرد، چه زن و چه کودک، می‌تواند در معرض آتش قرار گیرد.

در ماه مارس روزنامه اسرائیلی “هآرتص” هشدار داد که ارتش اسرائیل دقیقاً چنین “مناطق کشتار”ی را ایجاد کرده است، جایی که هر کسی که وارد آنها شود، بدون هشدار به قتل می‌رسد.

پس از ماه‌ها محاصره کمک‌های بین‌المللی به وسیله اسرائیل که باعث ایجاد قحطی آگاهانه از سوی اسرائیل شده، ارتش اسرائیل در جستجوی دیوانه‌کننده‌تری مردم غزه را که برای تهیه غذا خود را به آب و آتش می‌زنند، به اهداف بازی دولت روسی تبدیل کرده است.

این شاید تا حدی توضیح می‌دهد که چرا بسیاری از فلسطینی‌های به قتل رسیده شناسائی نشده‌اند. سازمان نجات کودکان تخمین می‌زند که حدود ۲۱ هزار کودک مفقود شده‌اند. سربازانی که در نشریه ۹۷۲ از آنها نقل شده، می‌گویند: قربانیان سیاست “تیراندازی به همه” در مسیرهایی که کاروان‌های کمک‌های بین‌المللی از آنها عبور می‌کنند، از دید خارج می‌شوند.

یک سرباز ذخیره که فقط با نام “اس” از او نام برده شده، گفته است که یک بولدوزر کاترپیلار “ناحیه را از اجساد پاک می‌کند، آنها را زیر آوار دفن می‌کند و [آنها را] به کناری می‌زند تا کاروان‌ها آنها را نبینند - [تا] تصاویری از مردم در مراحل پیشرفته پوسیدگی بیرون نیاید”.

این سرباز همچنین خاطرنشان کرده: “تمام منطقه [غزه که ارتش در آن عملیات می‌کند] پر از اجساد بود... بوی وحشتناک مرگ می‌آمد”.

تعدادی از سربازان گزارش داده‌اند که گربه‌ها و سگ‌های ولگرد که ماه‌ها مانند مردم غزه از آب و غذا محروم بوده‌اند، از اجساد مرده‌ها تغذیه می‌کنند.

ارتش اسرائیل از زمانی که برای اولین بار در دهه ۱۹۸۰ در دادگاه‌های اسرائیل به چالش کشیده شد، بارها از انتشار مقررات آتش خودداری کرده است.

سربازی به نام "ب" به ۹۷۲ گفته است که ارتش اسرائیل از "آزادی عمل کامل" برخوردار است و انتظار می‌رود سربازان به جای شلیک هشدار در هوا، مستقیماً به سمت فلسطینی‌هایی که به مواضعشان نزدیک می‌شوند، حتی یک خانم مسن، شلیک کنند. "ب" افزوده است زمانی که به غیرنظامیان دستور داده شد از مدرسه‌ای که به عنوان پناهگاه در شهر غزه خدمت می‌کرد، بیرون روند، برخی که شامل بچه‌ها هم می‌شدند، به اشتباه به جای سمت چپ، به سمت سربازان خارج شدند. "تمامی کسانی که به سمت راست رفتند کشته شدند - ۱۵ تا ۲۰ نفر! در آنجا انبوهی از اجساد وجود داشت."

به گفته "ب"، هر فلسطینی در غزه می‌تواند ناخواسته خود را هدف قرار دهد: "راه رفتن در اطراف ممنوع است و هرکسی که بیرون است مشکوک می‌باشد. اگر کسی را در پنجره ببینیم که به ما نگاه می‌کند، فرد مشکوکی است. شلیک کن."

"همانند یک بازی کمپیوتری"

ارتش اسرائیل با تکیه بر رویه‌های نظامی آشنا در کرانه باختری اشغالی، سربازان خود را تشویق می‌کند که حتی زمانی که کسی با آنها درگیر نیست تیراندازی کنند. این فوران‌های تصادفی و بی‌رویه آتش به عنوان "حضور نمایشی" شناخته می‌شود؛ یا به طور دقیق‌تر، ایجاد وحشت و به خطر انداختن جمعیت غیرنظامی. در موارد دیگر سربازان آتش می‌کشایند تا دلی از عزا در آورند و خوش بگذرانند، یا به قول یکی از سربازان، "تجربه" بودن در غزه را تجربه کنند.

"یووال گرین"، سرباز ذخیره ۲۶ ساله از اورشلیم و تنها سربازی است که آماده بود نامش فاش شود. او مشاهده کرده است "سربازان تنها برای رفع خستگی تیراندازی می‌کردند."

یکی دیگر از سربازان، "ام"، به طور مشابهی خاطرنشان کرده است که "تیراندازی بسیار نامحدود است، درست مانند دیوانه بازی" و سربازان نه تنها از سلاح‌های کوچک بلکه بی‌دلیل و در حالتی دیوانه‌وار از مسلسل، تانک و گلوله‌های خمپاره استفاده می‌کنند.

"الف"، یکی از افسران اداره عملیات ارتش، خاطرنشان کرده که این روحیه بی‌پروائی مطلق تا زنجیره فرماندهی گسترش یافته است.

"الف" می‌گوید، اگرچه تخریب بیمارستان‌ها، مدارس، مساجد، کلیساها و سازمان‌های کمک‌رسان بین‌المللی نیازمند مجوز از یک افسر ارشد است، اما در عمل، چنین عملیات‌هایی تقریباً همیشه مورد تأیید قرار می‌گیرند. او می‌گوید: "من می‌توانم مواردی را که به ما گفته شد شلیک نکنیم، با انگشتان یک دستم بشمارم. حتی در مورد چیزهای حساسی مانند مدارس، [تصویب] فقط یک امر رسمی به نظر می‌رسد... اگر خانه‌ای را در حالی که نیازی نیست صاف کنیم، یا به کسی که مجبور نبودیم شلیک کنیم، هیچ‌کس اشک نمی‌ریزد."

در مورد حال و هوای اتاق عملیات، "الف" گفته است که تخریب ساختمان‌ها اغلب "حس یک بازی رایانه‌ای را دارد". علاوه بر این باید به ادعای اسرائیل مبنی بر اینکه جنگجویان حماس بخش بالائی از کشته‌شدگان غزه را تشکیل می‌دهند، شک کرد. هرکسی که در "مناطق کشتار" اسرائیل گرفتار می‌شد یا توسط یک سرباز بی‌حوصله مورد هدف قرار می‌گیرد، "تروریست" حساب می‌شود.

آتش زدن خانه‌ها

سربازان همچنین گزارش داده‌اند که فرماندهان دستور ویران کردن خانه‌ها را نه به این دلیل که مظنون به خدمت به عنوان پایگاه برای جنگجویان حماس بودند، بلکه صرفاً به خاطر اصرار برای انتقام از کل جمعیت صادر کرده‌اند. شهادت این نظامیان گزارش قبلی «هاآرتص» را تأیید می‌کند که ارتش در حال اجرای سیاست آتش زدن خانه‌های فلسطینی‌ها - پس از اینکه آنها به عنوان مکان‌های موقت برای سربازان مورد استفاده قرار گرفتند، می‌باشد. «سبز» گفت که اصل این بود: «اگر حرکت کنی، باید خانه را به آتش بکشی.» به گفته «ب»، «جوخه او» صدها خانه را سوزاند.»

سیاست تخریب بی‌مورد و انتقام‌جویانه به طور مشابه - در مقیاسی بسیار بزرگتر - توسط خلبانان جنگنده و اپراتورهای هواپیماهای بدون سرنشین اسرائیل اجرا می‌شود و همین امر توضیح می‌دهد که چرا حداقل دو سوم از خانه‌های غزه ویران شده است.

فریب‌های دیگری نیز وجود دارند. یکی از آنها دلایل اعلام‌شده حضور اسرائیل در غزه، از جمله «بازگرداندن گروگان‌ها» است. - ده‌ها اسرائیلی که در ۷ اکتبر به عنوان گروگان به غزه کشیده شدند. اما ظاهراً این پیام به دست ارتش اسرائیل نرسیده است. «سبز» خاطرنشان کرده که علیرغم عملیات اشتباه در ماه گذشته که منجر به کشته شدن بیش از ۲۷۰ فلسطینی برای نجات ۴ گروگان اسرائیلی شد، ارتش در واقع عمیقاً نسبت به سرنوشت آنها بی‌تفاوت است. او گفت که از سربازان دیگر شنیده است که می‌گفتند: «گروگان‌ها مرده‌اند، شانسی برای رهائی ندارند.» در ماه دسامبر سربازان اسرائیلی سه گروگان را که پرچم‌های سفید را در دست داشتند به ضرب گلوله کشتند. تیراندازی بی‌احتیاطی به ساختمان‌ها همان تهدیدی را برای جان گروگان‌ها ایجاد می‌کند که برای مبارزان فلسطینی و غیرنظامیان.

چنین بی‌تفاوتی همچنین می‌تواند توضیح دهد که چرا رهبری سیاسی و نظامی اسرائیل مایل به بمباران گسترده ساختمان‌ها و تونل‌ها در غزه بوده و جان گروگان‌ها را به اندازه غیرنظامیان فلسطینی به خطر می‌اندازد.

فرهنگ خشونت

داستانی که این سربازان در نشریه ۹۷۲ بیان کرده‌اند، نباید کسی را - به جز آنهایی که هنوز ناامیدانه به افسانه‌هایی چون «با اخلاق‌ترین ارتش جهان» چسبیده‌اند - متعجب کند. در واقع تحقیقات آخر هفته گذشته CNN نشان داد که فرماندهان اسرائیلی که توسط مقامات امریکائی به عنوان مرتکب جنایات جنگی شنیع در کرانه باختری اشغالی طی دهه گذشته شناسائی شده‌اند، به سمت‌های ارشد در ارتش اسرائیل ارتقا یافته‌اند. کار آنها شامل آموزش نیروهای زمینی در غزه و نظارت بر عملیات در آنجا است. یک افشاگر از گردان «نتزاه یهودا» که با CNN صحبت کرده گفته است که این فرماندهان که از بخش ماورا افراطی ارتدوکس اسرائیل هستند، فرهنگ خشونت علیه فلسطینی‌ها از جمله حملات به سبک هوشیارانه را برانگیخته‌اند. همانطور که تحقیقات CNN نشان می‌دهد، مرگ و ویرانی بی‌رویه در غزه یک ویژگی و نه یک اشکال است. دهه‌هاست ارتش اسرائیل سیاست‌های غیرانسانی خود را در قبال فلسطینی‌ها نه تنها در غزه، بلکه در سراسر کرانه باختری اشغالی و بیت‌المقدس شرقی نیز اجرا می‌کند.

اسرائیل ۱۷ سال است که غزه را با محاصره خفه کرده است. و از سال ۱۹۶۷ کرانه باختری اشغالی و قدس شرقی را با شهرکسازی‌های غیرقانونی - که بسیاری از آنها محل زندگی شبه‌نظامیان یهودی خشونت‌گرا هستند - خفه می‌کند تا جمعیت فلسطینی را از این مناطق بیرون کند.

آنچه جدید است شدت و مقیاس مرگ و ویرانی است که اسرائیل از ۷ اکتبر با تائید غرب اجازه داده است. دستور کار اسرائیل یعنی خالی کردن فلسطین تاریخی از فلسطینیان، از یک هدف نهائی و دور به یک هدف فوری و در دسترس تبدیل شده است.

سیاستمداران مار مانند

با این وجود علیرغم بهترین تلاش‌های اسرائیل برای معطوف نگه داشتن توجه ما به تهدید "تروریسم" حماس، تاریخ بسیار طولانی‌تر اسرائیل از اعمال خشونت و پاکسازی قومی فلسطینی‌ها توسط این دولت به شدت در کانون توجه قرار گرفته است.

دیوان بین‌المللی دادگستری در لاهه که اغلب از آن به عنوان دادگاه جهانی یاد می‌شود، در حال بررسی دو پرونده علیه اسرائیل است. شناخته‌شده‌ترین آنها برنامه‌ای است که در ژانویه آغاز شد و اسرائیل را به اتهام نسل‌کشی به محاکمه کشانده است.

اما امروز دادگاه جهانی قرار است حکمی را در مورد یک پرونده قدیمی‌تر صادر کند. قرار است دادگاه اعلام کند که آیا اسرائیل با دائمی کردن اشغال فلسطین قوانین بین‌المللی را نقض کرده است یا خیر.

در حالی که توقف نسل‌کشی در غزه ضروری‌تر است، حکم دادگاه که ماهیت غیرقانونی حکومت اسرائیل بر فلسطینیان را به رسمیت می‌شناسد به همان اندازه مهم است. این امر به آنچه که باید آشکار باشد، پشتوانه قانونی می‌دهد. اینکه یک اشغال نظامی ظاهراً موقت از مدت‌ها پیش به یک فرآیند دائمی پاکسازی قومی خشونت‌آمیز تبدیل شده است. چنین حکمی زمینه را برای درک آنچه که فلسطینی‌ها واقعاً با آن مقابله کرده‌اند فراهم می‌کند، در حالی که پایتخت‌های غربی و رسانه‌های غربی سال به سال، دهه به دهه، افکار عمومی را منحرف کرده‌اند.

این هفته سازمان "آکسفام"، دولت جدید بریتانیا تحت رهبری کنیر استارمر را به "همکاری با" جنایات جنگی اسرائیل به وسیله فراخوان آتش‌بس یک‌طرفه از یک سو و در عین حال ارسال فعالانه اسلحه به اسرائیل برای ادامه کشتار متهم کرد. دولت کارگر به همچنین برای به تعویق انداختن بازگرداندن بودجه به Unrwa که بهترین امکان برای مقابله با قحطی در غزه است، متهم شد.

به دستور واشنگتن حزب کارگر به دنبال جلوگیری از تلاش‌های دادستان ارشد دیوان کیفری بین‌المللی برای صدور حکم بازداشت علیه نتانیا هو و وزیر دفاع او، یوآو گالانت، به دلیل جنایات جنگی است و هنوز هیچ نشانه‌ای وجود ندارد که استارمر برنامه‌ای برای به رسمیت شناختن فلسطین به عنوان یک کشور داشته باشد که خود این امر نشانگر موضع بریتانیا در برابر برنامه پاکسازی قومی اسرائیل می‌باشد.

متأسفانه استارمر نمونه‌ای از سیاستمداران مارمانند غرب است، خشم خود را از حملات "بی‌نتیجه" روسیه به کودکان در اوکراین به رخ می‌کشد، در حالی که در مورد بمباران فاسدتر و گرسنگی دادن به کودکان غزه سکوت می‌کند. استارمر متعهد شده است که حمایتش از اوکراینی‌ها "نقض نخواهد شد". اما حمایت او از فلسطینی‌های غزه که با نسل‌کشی روبرو هستند، هرگز شروع نشده است.

فلسطینی‌های غزه – و کرانه باختری اشغالی و بیت‌المقدس شرقی – تنها در برابر یک ارتش وحشی قانون‌شکن اسرائیلی قرار ندارند. به آنها هر روز از جانب غربی که به چنین وحشیگری‌ای امکان وجود و رشد می‌دهد نیز خیانت می‌شود.

۱۹ جولای ۲۰۲۴